

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4977/2024
27.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Горан Митровић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Слободан Каитовић, адвокат из ..., ВВ, ГГ и ДД, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Александар Грујичић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2621/23 од 05.10.2023. године, у седници одржаној 27.03.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 2621/23 од 05.10.2023. године и предмет враћа истом суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Лозници П 1375/20 од 27.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени ББ из ... да тужилци на име накнаде материјалне штете исплати 3.183.313,00 динара са законском затезном каматом почев од 27.03.2023. године до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезани су тужени ВВ, ГГ и ДД да тужилци на име накнаде материјалне штете солидарно исплате износ од 3.183.313,00 динара са законском затезном каматом почев од 27.03.2023. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилка да туженом ББ накнади трошкове спора од 918.978,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени ВВ, ГГ и ДД да тужилци накнаде трошкове спора у износу од 1.329.840,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате и одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова спора преко овог износа до траженог износа од 1.925.000,00 динара. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужених ВВ, ГГ и ДД да суд обавезе тужилцу да им накнади трошкове спора од 777.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2621/23 од 05.10.2023. године, усвојена је жалба тужених ВВ, ГГ и ДД и преиначена првостепена пресуда у побијаном усвајајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка (у ставовима другом, четвртм и петом изреке), тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се обавезу

ови тужени да тужили на име накнаде материјалне штете солидарно исплате износ од 3.183.313,00 динара са законском затезном каматом почев од 27.03.2023. године до исплате, обавезана је тужила да овим туженима накнади трошкове поступка у износу од 147.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате и обавезана тужила да овим туженима накнади трошкове жалбеног поступка од 219.433,12 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, предлажући да суд о ревизији одлучи сходно одредби члана 404. ЗПП.

ББ је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду трошкова за њен састав.

Побијаном пресудом је преиначена првостепена пресуда и тужбени захтев одбијен, па је ревизија тужиле дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/2011...18/20 и 10/23 – др. закон, у даљем тексту: ЗПП), због чега није било потребе да се ревизија разматра као изузетно дозвољена.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија тужиле основана.

Према утврђеном чињеничном стању, сада пок. ЂЂ, који је поднео тужбу у овом спору, а чија је наследница тужила АА, је са првотуженим ББ, мајстором за ..., договорио да му за кућу у месту ..., засеок ... изгради грејање и да угради димњак. Првотужени је без пројектне документације за извођење радова, уговорене радове извео, за израду димњака је ангажовао сведока ЕЕ, а за његову изолацију сада пок. ЖЖ, чији су наследници тужени. Првотужени је направио одговарајуће отворе у плочама куће ради инсталације димњака, сведок ЕЕ је направио димњак за парно грејање од прохрома и поставио га на за то предвиђено место, а правни претходник II - IV тужених, га је изоловао, за шта му је платио првотужени, коме је новац у ту сврху дао наручилац посла ЂЂ. Дана 28.12.2007. године, око 16,00 часова у кући ЂЂ је избио пожар који је истог дана локализован и угашен. Након увиђаја који су обавили службеници ПС Мали Зворник установљено је да је до пожара дошло услед паљења дрвене конструкције, да је пожар изазвао метални димњак који није био добро изолован, да је дошло до његовог прегревања, па се димњак упалио, након чега се пожар проширио на кровну конструкцију која је изгорела у потпуности, а затим је изгорела и унутрашњост поткровља заједно са намештајем и дрвеном столаријом, док су пластични прозори и балконска врата деформисани услед дејства пожара, а приземље и спрат нису били захваћени пожаром. Пресудом Основног суда у Лозници К 663/2011 од 15.11.2013. године, ББ и ЖЖ су оглашени кривим да су као саизвршиоци извршили кривично дело непрописно и неправилно извођење грађевинских радова из члана 281. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, која пресуда је укинута пресудом Вишег суда у Шапцу Кж 67/14 од 18.02.2014. године због апсолутне застарелости кривичног гоњења.

Вештачењем више појединачно одређених вештака је утврђено да је изолација димњака изведена делимично у степеначком делу куће и изнад крова, док је у котларници и поткровљу димњак био потпуно неизолован све до изласка изнад површине црепа, да је изолација која је била изведена била она која је предвиђена за мање температуре, а не оне дебљине потребне за температуре до којих се обично метални димњак угреје, а затим се Комисија вештака Машинског факултета у Београду, сагласила са мишљењима вештака да димњак није изведен према важећем правилнику који регулише ту област као ни према правилима струке, да је узрок

пожара нагло паљење слоја смоле, катрана или чађи који су се наталожили са унутрашње стране димњака током двогодишње експлоатације што је довело до наглог повишења температуре површине неизолованог металног димњака који је био у блиском контакту са материјалом који може да гори и који је дуже време био под топлотним утицајем димњака те је дошло до паљења дрвене конструкције у поткровљу који се налази изнад санитарног чвора. Мишљење вештака је да би у ситуацији да је димњак био изолован материјалима каквим је требало да буде изолован у целисти, могућност за избијање пожара била изузетно мала. Вештачењем од стране вештака грађевинске струке и вештака трговачке струке утврђена је висина штете настале на кући и покућству.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је тужбени захтев усвојио у односу на тужене ВВ, ГГ и ДД као наследнике пок. ЖЖ, с обзиром да је утврђено да је до пожара дошло услед тога што је он непотпуно и неадекватно изоловао димњак, те је према томе одговоран за штету сходно одредби члана 185. став 2. Закона о облигационим односима.

Одлучујући о жалби тужених ВВ, ГГ и ДД, другостепени суд је првостепену пресуду преиначио и одбио тужбени захтев у односу на ове тужене применом одредаба чланова 600, 610. и 611. Закона о облигационим односима. По становишту другостепеног суда у ситуацији када су пок. ЂЂ и првотужени ББ закључили уговор о делу којим се првотужени обавезао да изврши радове на уградњи централног грејања на кући ЂЂ и за део послова, односно уградњу и изолацију димњака ангажовао ЕЕ и ЖЖ, који су радове извршили, а за то их платио првотужени, погрешан је закључак првостепеног суда да у овом случају постоји одговорност за штету сада пок. ЖЖ, с обзиром да он није био у правном односу са правним претходником тужиље поводом уговарања и исплате посла око изолације димњака на кући, већ је то био првотужени, који је иступао као посленик и који је извео радове на уградњи централног грејања, па је одговоран за квалитет извршених радова.

По оцени Врховног суда, основано се ревизијом указује да је другостепени суд приликом доношења побијане одлуке погрешно применио материјално право.

Наиме, из за сада утврђеног чињеничног стања, односно из налаза Комисије вештака Машинског факултета Универзитета у Београду, као и налаза вештака који су пре комисије вршили вештачење, произлази да је до пожара на кући правног претходника тужиље дошло услед тога што је правни претходник тужених ВВ, ГГ и ЂЂ, пок. ЖЖ, непотпуно, неадекватно и мимо правила струке извршио изолацију димњака који се запалио, а затим запалио кров куће, те се пожар одатле проширио на поткровље. У таквој ситуацији је другостепени суд, одлучујући о одговорности за насталу штету, погрешно применио одредбе чланова 600, 610. и 611. Закона о облигационим односима, који се односе на уговор о делу, уместо одредаба тог закона које се односе на проузроковање штете. По оцени Врховног суда, околност да пок. ЖЖ није био у уговорном односу са правним претходником тужиље пок. ЂЂ поводом изолације димњака, већ да га је за тај посао ангажовао тужени ББ, супротно становишту другостепеног суда, не може га као штетника ослободити одговорности за штету са аспеката одредаба Закона о облигационим односима који се односе на основ одговорности за штету и накнаду штете, како се то основано ревизијом указује.

Другостепени суд је услед погрешне примене одредба Закона о облигационим односима, којима се уређује уговор о делу уместо одредби тог закона којима је регулисана одговорност за штету и правила о њеној накнади, погрешно закључио да у односу на правног претходника тужених, пок. ЖЖ не постоји основ за накнаду штете,

због чега није ценио остале наводе жалбе тужених који се односе на начин утврђења висине штете коју је првостепени суд досудио тужиљи, због чега правилност нижестепених пресуда у том делу за сада није могуће испитати.

У поновном поступку другостепени суд ће правилно применити материјално право приликом одлучивања о одговорности за штету насталу на кући правног претходника тужиље, а затим ће испитати и правилност утврђене висине штете и донети нову, на закону засновану одлуку за коју ће дати довољне и јасне разлоге како би могла бити испитана.

Како је у овом случају другостепени суд, због погрешне примене материјалног права пропустио да испита да ли је чињенично стање потребно за доношење одлуке потпуно и правилно утврђено, то је применом одредбе члана 416. став 2. ЗПП, донета одлука као у ставу првом изреке.

Укинута је и одлука о трошковима спора јер зависи од његовог коначног исхода.

По оцени Врховног суда трошкови за састав одговора на ревизију туженог ББ нису били нужни, с обзиром да се ни побијана пресуда, па тиме ни ревизија не односе на њега, због чега је на основу члана 154. став 1. донета одлука као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић